

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.056/2026/5.

A felperes:

Felperes1 (Cím1)

A felperes jogi képviselője:

Oppenheim Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kiss Tibor ügyvéd

(cím4)

Az alperes:

Alperes1

(Cím2)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím5)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Veszprémi Törvényszék, 4.P.20.609/2025/10. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 11.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

Az alperes által az elsőfokú ítéletben írt módon fizetendő eljárási illeték összegét 133.286 (százharmincháromezer-kétszáznyolcvanhat) forintra felemeli.

Köteles az alperes megfizetni a felperesnek 406.501 (négy százhatvanöt ezer-öt százegy) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a jelen határozat keltétől számított 60 napon belül a Magyar Államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára a 228.952 (kétszázhuszonnyolcezer-kilencszázötvenkettő) forint feljegyzett fellebbezési illetéket azzal, hogy közleményként tüntesse fel az ítéltábla megnevezését, e bírósági ügyszámot, valamint az adószámát.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául szolgáló tényállás szerint a felperes kétszeres olimpiai ezüstérmes vívó, párbajtőröző, aki sportágában számtalan sikert ért el, valamint a Magyar Köztársasági Ezüst Érdemkereszttel és a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével is kitüntetésre került. A felperes 2005. óta sportvezetőként tevékenykedik, először az Európai szervezet² Propaganda Bizottságának, majd 2009-ben a Végrehajtó Bizottságának lett tagja, 2008-ban beválasztották a Nemzetközi szervezet² Versenyszabály Bizottságába, 2004. és 2019. között a Magyar szervezet² elnökségi tagja, 2013. júliusától a Magyar szervezet² általános alelnöke, 2014. júniusától 2017-ig a Nemzetközi szervezet² technikai igazgatója volt. A felperest 2017. május 2. napján a szervezet¹ (a továbbiakban: szervezet¹) közgyűlése a szervezet¹ elnökévé választotta, amely tisztséget 2022. január 31. napjáig töltötte be.

[2] Jogász és közgazdász diplomával is rendelkezik, 2021. július 2-a és 2025. március 25-e között a Zrt. nevel igazgatósági tagja volt. Jelenleg a Párt¹ szakpolitikai kabinetének tagja, a kultúra és sport területért felel.

[3] A felperes szervezet¹ elnökként a szervezet¹ Elnökségének is tagja volt. A szervezet¹ elnöksége 2020. szeptember 2. napján tartott ülésén 12. napirendi pontként

szerepelt a felperes tiszteletdíjáról való döntés. A határozati javaslatot a szervezetl főtitkára, név1 terjesztette elő azzal, hogy 2,6 millió forintos díjazást javasolt. Az elnökség az 52/2020/Elnökségi Határozatával 10 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül és egy tartózkodással elfogadta, hogy a szervezetl elnökének havi tiszteletdíja bruttó 2.600.000 forint legyen. A határozat hatályba lépésének időpontja 2020. szeptember 2. napja volt. A felperes a szavazás során tartózkodott. Ezen elnökségi határozat alapján a felperes addigi havi 1.200.000 forint tiszteletdíja emelkedett 2.600.000 forintra.

[4] Az alperes egy kiadóvállalat, amelynek portfóliójába tartozik – más médiumokon túl – 19 vármegyei internetes portál, közöttük a www.hírportál1 is.

[5] Az alperes által működtetett www.hírportál1 hírportálon 2025. február 17. napján „újságcikk címe1” címmel megjelent írásban az alperes arról tájékoztatta az olvasóit, hogy a felperes a 2020-as szervezetl elnökké történt újraválasztása után titokban több mint duplájára, 1,2 millióról 2,6 millió forintra emelte saját havi fizetését.

[6] A felperes eredménytelen sajtóhelyreigazítási kérelem előterjesztését követően sajtóhelyreigazítás iránt pert indított, a Veszprémi Törvényszék 2025. május 15. napján kelt, 5.P.20.222/2025/10. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest olyan tartalmú helyreigazítás közlésére, amely szerint az alperes valótlanul híresztelte, hogy a felperes titokban emelte meg saját havi fizetését. A bíróság megállapította, hogy a valóság ezzel szemben az, hogy a szervezetl elnöksége döntött név1 szervezetl főtitkár előterjesztése alapján, a szervezetl 2020. szeptember 2-án tartott nyilvános elnökségi ülésen az 52/2020/Elnökségi Határozattal 10 igen szavazattal, ellenszavazat nélkül és 1 tartózkodással akként, hogy a szervezetl elnöke havi bruttó 2.600.000 forint tiszteletdíjban részesül.

[7] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontja és 2:45. § (2) bekezdése alapján állapítsa meg jóhírnévhez fűződő jogának megsértését annak kapcsán, hogy az alperes valótlanul állította és híresztelte a felperesről, hogy 2020-as szervezetl elnökké történt újraválasztása után titokban emelte több mint duplájára 1,2 millióról 2,6 millió forintra a saját fizetését. Kérte a felperes az alperesnek a további jogsértéstől való eltiltását, valamint saját költségen megfelelő elégtételre adás körében azt, hogy az alperes az ítélet rendelkező részét a perköltségre vonatkozó jogorvoslati rész nélkül tegye közzé az eredeti cikk megjelenési helyén, valamint tegyen közzé a hírportál1 hírportál főoldalán olyan közleményt, amelyre kattintással elérhetővé válik az eredeti cikk és annak címe alatt az ítélet rendelkező része, továbbá kérte elégtételadás körében az alperest kötelezni bocsánatkérő levél küldésére, valamint feljogosítását arra, hogy ezen levelet nyilvánosságra hozhassa. Kérte végül az alperest kötelezni 1.061.900 forint sérelemdíj, s ezen összeg után 2025. február 18. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a mindenkori késedelemi kamattal érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[8] Keresetében előadta, hogy az alperes a hírportál1 oldalon 2025. február 17-én megjelent cikkében valótlanul állította és híresztelte azt, hogy a fizetését titokban duplájára emelte, melyet már a Veszprémi Törvényszék 5.P.20.222/2025/10. számú ítélete is jogerősen megállapított. A közlést különösen sérelmesnek ítélte a jövőbeni sportszakmai és politikai karrierje vonatkozásában, mivel a cikk politikai lejáratási szándékkal jelent meg,

karaktergyilkosság része volt. Felperes állította, hogy a cikk megjelenésekor nem minősült közszereplőnek. Ugyanakkor előadta, hogy még a közszereplőnek sem kell eltűnnie, hogy valótlan tényt állítsanak vagy híreszteljenek róla, a törési kötelezettsége e körre nem terjed ki. A cikkben érintett kijelentések álláspontja szerint közéleti kérdésekkel nem voltak kapcsolatosak és az időmúlásra tekintettel a cikk megjelenésekor nem is voltak aktuálisak.

[9] Állította, hogy köztudomású hátránnyá vehető figyelembe az, hogy mind üzletfelei, mind ismerősei előtt magyarázkodásra szorult, ami kellemetlenül érintette. Ezen túlmenően ténylegesen megjelenő materiális hátránnyá hivatkozott arra, hogy a Egyetem neve Egyetemen 2025. április 24-én tartandó kerekasztal beszélgetésen nem vehetett részt a cikk hatására. Állította továbbá, hogy az érintett sajtócikk közrejátszott abban, hogy a felperesnek a Zrt. nevében fennálló igazgatósági jogviszonya megszüntetésre került. Álláspontja szerint a keresetben igényelt sérelemdíj összege a további immateriális hátrány bizonyításától függetlenül, a köztudomású tényként figyelembe vehető hátrányok alapján is megítélhető. Az őt ért jogsérelem orvoslásához szükséges mind a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítása, mind a további jogsértéstől való eltiltás, mind pedig a jogsértő általi elégtételadás is, mint objektív jogkövetkezmény. Kérte a sérelemdíj összegének meghatározásakor figyelembe venni a jogintézmény reparatív, preventív és punitív rendeltetését is, valamint kérte értékelni az alperes tőkeerős helyzetét, valamint azt, hogy az alperesi jogsértés kifejezetten súlyos, a felperesre vonatkozó valótlan kijelentést fogalmazott meg a nagy nyilvánosság előtt lejáratási célzattal, és szándékosan akarta a felperes személyét hitelteleníteni. Végül utalt arra, hogy a Párt1 irányában fokozott érdeklődés mutatkozik, ezért a felperesről megjelent cikk is kiemelt érdeklődésre tartott számot országszerte.

[10] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Elsődleges hivatkozása szerint a cikk nem tartalmaz valótlan tényállítást, mely körben a sajtóhelyreigazítási perben eljáró bíróság ítélete nem köti jelen per bíróságát. Az, hogy a felperes magának és titokban emelte meg a fizetését nem tényállítás, hanem újságírói következtetés, véleménynek minősül. E körben utalt arra, hogy az alperes a fizetése emelését nem ellenezte, passzív magatartásával azt jóváhagyta. Abból, hogy a szervezet1 elnökségének ülése nyilvános és a honlapon a döntés közzétételre kerül, nem alaptalan arra következtetni, hogy a döntés titkosnak minősül, ugyanis csak hosszas kutatás után található meg a szervezet1 oldalán az erről szóló határozati döntés, de egy átlagembertől nem várható el, hogy azt felkutassa. A titkosságot erősíti álláspontja szerint, hogy a felperes az alapfizetéséről sajtóhíradás útján beszámolt, az emeléséről azonban ilyen sajtótudósítás nem jelent meg. Másodlagosan arra hivatkozott, hogy nem állapítható meg a közlésnek a sértő jellege sem, az egy közéleti szereplőről közéleti vitában elhangzott valós tényadat. A felperest nem vagyoni sérelem akkor sem éri feltétlenül, ha a tényállítás valótlan és az sértő is, és vitatta, hogy a felperest bármilyen, a köztudomású hátrányt meghaladó konkrét materiális hátrány érte volna. Az alperest ért esetleges hátrányt a sajtóhelyreigazítás már kompenzálta, ezek mellett további jogkövetkezmény alkalmazása nem szükséges. A sérelemdíjat eltúlzottnak ítélte, az a bírói gyakorlattal sincs összhangban. Kérte figyelembe venni, hogy a Büntető Törvénykönyv büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján történő elkövetést a becsületsértés vonatkozásában, emiatt a polgári perben eljáró bíróság nem veheti át a büntető bíróságnak a szerepét. Amennyiben a bíróság sérelemdíjat állapítana meg, kérte ennek mértékénél figyelmen kívül hagyni az alperes gazdasági erejét, mivel az nem lehet mértékadó a felperest ért joghátrány vonatkozásában. A sérelemdíjat az ítélethozatalkori árszínvonalon kérte megállapítani, a késedelmi kamatfizetési kötelezettség mellőzésével. Az objektív jogkövetkezményekkel összefüggésben előadta, hogy amennyiben a jogsértés megállapításra

kerül, kizárólag a jogsértést megállapító ítéleti rendelkezés közzétételére kötelezze a bíróság az alperest. A közlés sértő jellegénél kérte figyelembe venni a hazai közbeszéd napjainkban fennálló aktuális színvonalát.

[11] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a hírportál1 internetes oldalon 2025. február 17. napján „újságcikk címel” címmel megjelent közleményben valótlanul állította és híresztelte, hogy Felperes1 a 2020-as szervezet1 elnökké történt újraválasztása után titokban több mint duplájára, 1,2 millióról 2,6 millió forintra emelte a saját fizetését. Az elsőfokú bíróság az alperest a további jogsértéstől eltiltotta, így különösen attól, hogy a valótlan tényállítását bármilyen formában a továbbiakban közölje. Kötelezte az alperest, hogy a jogerős ítélet rendelkező részét a perköltségre vonatkozó rendelkezés nélkül tegye közzé a hírportál1 hírportálon az eredeti cikk megjelenési helyén „újságcikk címel?” című közlemény címében és törzsszövegében használt betűtípussal és betűmérettel annak címe alatt és a lead felett az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 (öt) napon belül és folyamatosan amíg a cikk elérhető, de legalább 30 (harminc) napig; egyidejűleg a hírportál1 hírportál főoldalán 24 (huszonnégy) órán át a „Bírósági ítélet a Felperes1t érintő írásunk miatt” című szöveget akként, hogy a szövegre kattintással tegye elérhetővé az eredeti cikket.

[12] Kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 napon belül levélben fejezze ki sajnálkozását a felperes felé az alábbi tartalmú levéllel:

[13] „Tisztelt Felperes1 Úr! A <https://hírportál1> internetes hírportálon 2025. február 17. napján „újságcikk címel” címmel megjelent közleményben tett azon valótlan híresztelésünk miatt, mely szerint Ön a 2020-as szervezet1 elnökké történt újraválasztása után titokban több mint duplájára, 1,2 millióról 2,6 millió forintra emelte a saját havi fizetését, sajnálkozásunkat fejezzük ki. Az elkövetett, jogerős bírósági ítélettel is megállapított jogsértésért szíves elnézését kérjük figyelemmel arra, hogy a fizetésemelésről a szervezet1 2020. szeptember 2. napján tartott elnökségi ülésén a főtitkár előterjesztését követően az 52/2020/Elnökségi Határozattal a szervezet1 elnöksége döntött, mely határozathozatalban Ön nem vett részt és amely határozatot a szervezet1 haladéktalanul közzé tette.”

[14] Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.061.900 forint tőkét, ezen összeg után 2025. február 18. napjától a kifizetés napjáig terjedő időre a mindenkorai késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatot, valamint 2.171.212 forint perköltséget. A rendelkező részben meghatározottak szerint 79.286 forint feljegyzett kereseti illeték megfizetésére is kötelezte.

[15] Az elsőfokú ítélet indokolásában mindenekelőtt kitért a bíróság arra, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárás maga is a személyiségi jog védelmének egyik speciális eszköze, azonban egyedi sajátos szabályai folytán az abban részt vevő jogalany, vagyis a sajtószerv eltér a polgári jogi felelősséget viselő jogi személyiségű alperestől. Ennek okán arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a sajtó-helyreigazítási perben hozott ítélet a Pp. 360. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerőhatást a személyiségi jogsértés elkövetése szempontjából nem eredményez, a felek között az ítélt dolognak nem tekinthető. Ugyanakkor

az elsőfokú bíróság teljes mértékben osztotta a sajtó-helyreigazítási perben hozott ítéletben kifejtetteket, mely szerint azon állítás, hogy a felperes a fizetését titokban magának emelte a duplájára, tényállításnak, nem pedig véleménynek minősül.

[16] Utalt az elsőfokú bíróság az úgynevezett bizonyíthatósági tesztre, melynek alkalmazásával megállapítható, hogy a fizetés saját maga által történő, titkos megemlése bizonyítható lenne, azonban ezt az alperes sem a sajtó-helyreigazítási perben, sem a jelen perben nem tette meg. Az alperes azon okfejtését, mely szerint azért lenne a titkosságra vonatkozó állítás valós, mert a szervezetl honlapjának nehezen elérhető részén található a határozat, azért is minősítette az elsőfokú bíróság alaptalannak, mert a nyilvános elnökségi ülésen hozott döntés eleve nem lehet titkos döntés (ahogy a saját maga által meghozott sem), és egyebekben a sajtócikk tartalma sem azt állította, illetve azt tette volna közéleti vita tárgyává, hogy a szervezetl határozatai mennyire kerülnek átláthatóan közzétételre vagy sem. Ezzel szemben a sajtóközlés kategorikusan a felperes személyéhez, nem pedig a szervezetl honlapjának szerkesztési gyakorlatához társította azt, hogy titokban történt a fizetésemelés, ugyanis a cikk azt állította, hogy mindezt a felperes maga tette meg, vagyis ő emelte meg titokban saját fizetését. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes valótlan tényt állított, illetve híresztelt a felperes vonatkozásában az érintett sajtóorgánumban.

[17] A valótlan állítás és híresztelés sértő jellegét is megállapíthatónak ítélte az elsőfokú bíróság. Nem vitás, hogy a sajtócikk megjelenésére azt követően került sor, hogy a felperes egy ellenzéki pártban közéleti szereplést vállalt, és az érintett fizetésemelés egy közfeladatot is ellátó szervezetben történt díjazásra vonatkozik. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megítélése szerint azt állítani, hogy akár egy köztestületet vezető személy, akár pedig egy politikai ambícióval rendelkező személy a saját fizetését titokban emeli meg, oly mértékű bizalmatlanságot tud indítani az olvasóban vele szemben, amely az érintett hiteltelenítéséhez vezethet. A sértő jelleg nem változtat a hazai közbeszéd fennálló állapota, valamely személy hiteltelenítését célzó, vele szembeni bizalmat romboló sajtóközlés akkor is sértő, ha ilyen a hazai médianyilvánosságban nem szokatlan.

[18] Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperessel abban, hogy nincs jelentősége annak a jogsértés megállapítása szempontjából, hogy az alperes közszereplőnek minősül-e. Rögzítette, hogy álláspontja szerint a szervezetl elnökeként a felperes funkcionális közszereplőnek volt tekinthető, ekként közéleti vita tárgyaként azt lenne köteles tűrni, hogy a tevékenységével kapcsolatos – akár jogos akár jogtalan – kritikát kifejtse, adott esetben durvább hangnemben is, azonban ezen a körön túlmegy az az alperesi magatartás, amely ténybeli alapot nélkülözve állított egy egyébként valós fizetésemelésről olyan negatív tartalmat, miszerint az titokban történt volna. Kitért az ítélet arra, hogy a valótlan tényállítással szembeni törési kötelezettség nem érvényesül a közszereplő vonatkozásában sem, ugyanis a sajtószabadság gyakorlása nem terjed ki a valótlan közlések közzétételére, a bizonyíthatóan hamis tények alkotmányos védelem alatt nem állnak [Kúria Pfv.IV.21.016/2022/6.,7/2014. (III. 7.) AB határozat].

[19] A felróhatóságtól független szankciók körében az elsőfokú bíróság indokoltnak látta a felperesi keresetben írt jogkövetkezmények alkalmazását, így a jogsértés megállapításán [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés a) pont] és a további jogsértéstől való eltiltáson [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés b) pont] túlmenően az elégtételadás körében [Ptk. 2:52 § (1) bekezdés c) pont] úgy az ítélet rendelkező részének a közzétételét, mint a magánlevél

formájában történő bocsánatkérést. Nem tartotta ugyanakkor szükségesnek a magánlevél nyilvánosságra hozatalára való feljogosítást.

[20] A személyiségi jogsértés objektív jogkövetkezményeinek megválasztása során a bíróság azt vizsgálta, hogy melyek szükségesek ahhoz, hogy a felperes személyiségi jogában ért sérelmet megfelelően kompenzálja. Egyetértett a bíróság a felperessel abban, hogy a világhálón nagy nyilvánosság előtt elkövetett jogsértés vonatkozásában kellő orvoslást csak az tud szolgáltatni, ha ugyanazon olvasói közönség, ugyanazon a helyen megismerheti ezzel kapcsolatban született bírói ítéletet. Ezáltal válik teljes egészében megismerhetővé, hogy milyen jogkövetkezményt vont le a bíróság az érintett sajtóközlésből és nincsen észszerű indoka annak, hogy a bíróság kizárólag a jogsértést megállapító rendelkezésre korlátozza az ítélet rendelkező részének közzétételét. A helyreigazító közlemény közzététele ezért nem teszi szükségtelenné a további jogkövetkezmények nyilvánosságra hozatalát, a jogsérelem teljes orvoslása ezáltal történhet meg.

[21] Az elkövetett személyiségi jogsértés jellegére és súlyára tekintettel nem ítélte eltúlzottnak, hogy elégtételadás keretében a bíróság magánlevélben történő sajnálkozás kifejezésére is kötelezze az alperest. Ugyanakkor az ítélet rendelkező részének az alperes általi közzétételére kötelezés mellett szükségtelennek ítélte a magánlevél közzétételére a felperest külön feljogosítani.

[22] Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés szubjektív jogkövetkezményei körében köztudomású ténynek tekintette, hogy egy közéleti szereplőről történő valótlan tény híresztelése akár üzletfelei, akár sportszakmai társai előtt – legalábbis annak valóságtartalmáról való – számadásra, magyarázkodásra készteti, ez pedig már önmagában olyan joghátránynak tekinthető, amely mellett a sérelemdíj alkalmazásának helye van, az bagatell jogsérelemnek nem tekinthető, ezért sérelemdíjra igényt tarthatott. A köztudomásút meghaladó hátrány fennállását az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak, a konferencia lemondását altámasztó levelezés nem igazolja, hogy éppen az alperesi sajtócikk miatt nem volt hajlandó a szervezet1 aktuális vezetése részt venni a beszélgetésen, és a Zrt. nevel-beli tisztség megszűnése kapcsán sem jelenti az események egymás utánisága az okozatosság fennállását. A jelen cikkel való kapcsolat a feltételezés szintjén maradt.

[23] A sérelemdíjjal összefüggésben kifejtette, hogy az elsődlegesen egy kárpótlás az elszenvedett nem vagyoni sérelemért, másrészt azonban van magánjogi büntetés jellege is. A Büntető Törvénykönyvnek az alperes által hivatkozott módosítása inkább azt jelenti, hogy a valótlan tartalmú sajtóhíradásokkal szembeni jogvédelem a polgári jog területére tartozik. A megállapított sérelemdíjnak olyan mértékűnek kell lenni, amely eltántorítja a jogsértőt a további hasonló jogsértés elkövetésétől és ugyanakkor a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására alkalmasnak kell lennie. E körben értékelni kell azt is, hogy az alperes köztudomásúlag a hazai médiapiac legnagyobb szereplője, az érintett hírportál pedig a legjelentősebb megyei internetes felület.

[24] A felperes által megjelölt sérelemdíj összegét a jogsértéskor fennálló ár- és értékviszonyok és a bírói gyakorlatban megjelölt döntések mellett nem tekintette eltúlzottnak. E körben az alperes nem hivatkozott olyan bírói döntésekre, amely alapján megállapítható lenne, hogy a felperesi igény azoktól elszakadt lenne, ezzel szemben a felperes

több olyan bírói döntést jelölt meg, amely hasonló jellegű jogsértés esetén akár magasabb összegű sérelemdíjat is megállapított. Összességében az 1.061.900 forintos sérelemdíj összegét az elsőfokú bíróság arányosnak értékelte a bekövetkezett nem vagyoni sérelemmel. Utalt arra, hogy a sérelemdíj összege nem olyan mértékű, amely mellett az alperes tőkeerőssége bármilyen szerepet játszana, ezért azt a bíróság nem tette értékelés tárgyává.

[25] A késedelmi kamatfizetés mellőzésére sem látott indokot: az alperes be sem mutatta, hogy mennyiben változott volna meg az ár- és értékviszony 2025. február 17. és az ítélet hozatala között, az időmúlás nem jelentős, a felperes a jogsértéshez közeli időpontban érvényesítette jogait.

[26] Az elsőfokú bíróság az alperes erre irányuló kérelme alapján szintűgy nem látott lehetőséget a felperesi perköltség mérséklésére. Megállapította, hogy a felperes által felszámított 27 óra ügyvédi tevékenység – figyelembe véve a keresetlevél terjedelmi keretét, színvonalát, a tárgyaláson történt jelenléte – a perben kifejtett tevékenységgel arányban áll. Az ügyvédi megbízási szerződésben szereplő 160 eurónak megfelelő óradíjat sem ítélte olyan mértékűnek, mely eltűzött lenne a jogszolgáltatók piacán. Mindemellett a perköltség mérséklése iránti kérelemben az alperes csupán a kifejtett tevékenységnek az időszükségletét vitatta, a 160 eurós óradíjat nem.

[27] A pertárgyértéket 1.661.900 forintban állapította meg figyelemmel arra, hogy a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankcióira irányuló kereset és a vagyoni jogi igényt érvényesítő sérelemdíj fizetése iránti igény valódi tárgyi keresethalmazatban áll. Az ezzel ellentétes bírósági gyakorlatra reagálva utalt arra, hogy az Itv. 39. § (3) bekezdésében meghatározott összegeket a jogalkotó illetékszámítási alapként és nem pertárgyértékként határozza meg, az Itv. 50. § (1) bekezdése a perérték összeszámítására vonatkozó rendelkezése nem alkalmazható (BDT2023.4647). Nem értett egyet az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.IV.20.305/2025/7. sorszámú határozatában foglaltakkal sem, miszerint a felróhatóságtól független szankciók a sérelemdíjjal való szoros tartalmi kapcsolatuk okán nem képeznek az utóbbival keresethalmazatot. Azon bírói gyakorlatot, amely az EBH1999. 94. számú döntés óta érvényesül és amelyet a Kúria Pfv.IV.20.305/2025/7. számú határozatában fenntartandónak tekint, mely szerint a meghatározható és meg nem határozható pertárgyértékű keresetek közül csak a magasabb perértékű keresetre eső illetéket kell alkalmazni, azért nem osztotta, mert az Itv-nek nincsen arra vonatkozó tételes szabálya, mely szerint ilyen esetben a magasabb az alacsonyabbat elnyelné. Ezzel szemben az Itv. 43. § (2) bekezdésben van olyan szabály a házassági perben érvényesített egyéb vagyoni jogi igény tekintetében, amely ezt kifejezetten kimondja, ebből pedig az következik, hogy ha a jogalkotónak szándéka lett volna arra valaha is, hogy az ilyen keresethalmazatok esetén ne kerüljön összevonásra az illetékalap, ezzel kapcsolatos tételes rendelkezést kellett volna alkotni, ezért a bírói gyakorlat sem térhet el a tételes norma szövegétől és a jogalkotó feltehető akarától.

[28] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett. Az ítélet megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj, valamint a perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzze, továbbá, hogy az alperest kizárólag az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részének közzétételére kötelezze. Harmadlagosan a felperes részére fizetendő sérelemdíj 400.000 forintra mérséklését és a perköltség, valamint a

kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontjaira alapította.

[29] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a felperes keresetének jogalapja nem áll fenn, mivel a sérelmezett közlemény nem tartalmaz valótlan tényállítást. Hivatkozott ebben a körben az eljárás során már idézett, a Kúria eseti döntésére, az EJEB jogeseteire, valamint az Alkotmánybíróság határozataira. Alperes álláspontja szerint önmagában az a tény, hogy a szervezetl elnök fizetésemeléséről nem az elnök dönt egyszemélyben, hanem arra a szervezetl elnökségének, mint testületnek van jogköre, nem zárja ki az alperes következtetésének helyességét, hogy a felperes megemelte a saját fizetését. Életszerűtlennek ítélte azt a feltételezést, hogy névül úgy terjesztette volna az elnökség elé a felperes fizetésének emeléséről szóló javaslatot, hogy arról a felperessel ne egyeztetett volna. A felperes tehát tudomással bírt a fizetésemelés tényéről, de azt nem ellenezte. Az újságíró alappal asszociált az „elnökség döntéséből” az „elnök döntésére”, mely között a közvélemény sem tesz éles különbséget.

[30] Azt elismerte az alperes, hogy a szervezetl elnökségi ülései nyilvánosak, határozatai elérhetőek a szervezetl honlapján, azonban az átlagemberek aligha figyelik a honlapon közzétett határozatokat. Kiemelte a 3/2015. (II. 2.) AB határozatot, valamint a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatot.

[31] Érvelése szerint a jóhírnév megsértése megállapításának a valótlan tényállítás hiányán túl a sértő jelleg hiánya is akadályozza. A sérelmezett kijelentés nem minősül olyan közlésnek, amely a felperes megítélését hátrányosan csorbítaná a társadalom szemében. A Kúria Pfv.21.305/2022/5. számú eseti döntése nyomán mutatott rá, hogy a kifogásolt közlések sértő jellegének vizsgálata során a bíróságnak külső, objektív zsinórmértéket kell alkalmaznia, nem a felperes személyes sértettség-érzése jelenti a mércét. Figyelembe kell venni a hazai közbeszéd aktuális színvonalát is.

[32] Állította, hogy a felperes közéleti szereplő, a közlés politikai kontextusban jelent meg, így fokozott tűrési kötelezettsége van az őt ért közlések, kritikák, vélemények kapcsán.

[33] Arra az esetre, amennyiben az ítéltábla a felperes keresetének jogalapját megállapíthatónak ítélné, előadta, hogy a személyiségi jogsértésnek akkor sem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj alkalmazása (BH2016.241). Álláspontja szerint a fél az őt ért nem vagyoni sérelemért, nem vagyoni hátrányért követelhet sérelemdíjat. A jelen esetben azonban a felperes nem bizonyított a perben olyan konkrét nem vagyoni hátrányt, amely a cikk jogsértőnek állított részei által érték volna őt. A felperes a köztudomású tényeken felül figyelembe vehető hátrányokat nem jelölt meg és nem is igazolt. Azon csekély hátrányt, melyet az általános élettapasztalat szerint a sérelmezett közlés a felperesnek okozhatott, alperes sajtó-helyreigazítása teljes mértékben kompenzált.

[34] Egyebekben a sérelemdíj összegét rendkívül eltúlzottnak értékelte, mely sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, nem áll összhangban a felperest ért sérelemmel, alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlattal. (Kúria Pfv.20.527/2023/5. számú döntés) Ismét előadta, hogy a legmagasabb összegű sérelemdíjat a bíróságok élet, testi épség elleni sérelem esetén ítélnék meg, míg a csak pszichés hátrányt okozó jogsértések kompenzálására néhány

százezer forint összegű sérelemdíjat ítélnék alkalmasnak. Hangsúlyozta, hogy a felperes által megjelölt sérelemdíj mellett nem elegendő a köztudomású tények alapján megállapítható sérelemre hivatkozni, felperesnek igazolnia kellett volna az őt ért tényleges hátrányokat is. A felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nem vagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogát esetlegesen sértő közlések tárgyi súlya nem kiemelkedő.

[35] Kérte az alperes a késedelmi kamat megfizetésére kötelezésének mellőzését és a sérelemdíj jelen értékviszonyok szerinti meghatározását figyelemmel a Kúria Pfv.IV.20.504/2025/4. számú precedensértékű döntésére is.

[36] A felperes keresete jogalapjának fennállása esetére kérte, hogy az alperest kizárólag az ítélet jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkező részének közzétételére kötelezze a sérelmezett cikk címe alatt, a lead felett. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt feltételek teljesüléséhez szükségtelen az ítélet rendelkező része teljes szövegének közzététele. Az elégtételadásnak a jogsértés súlyához és körülményeihez kell igazodnia, meg kell felelnie a szükségesség és arányosság követelményének, azaz ahhoz a közönséghez kell szólania, és azzal arányos módon, ahogy a jogsértésre sor került. Ha nagyobb terjedelmű a szöveg, a szerkesztési szabadságot, a sajtószabadságot is érinti. Hivatkozott a BDT2010.2231 számú eseti döntésre.

[37] Végül a felperes részére megítélt perköltség jogsértő voltára hivatkozott. Álláspontja szerint az sérti a Pp. 81. § (2) bekezdését figyelemmel arra, hogy a felperes keresetéhez nem csatolta a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti, a felszámítani kért ügyvédi munkadíj alapjául szolgáló ügyvédi megbízási szerződést, csupán a felperes nyilatkozatát mellékelte, miszerint az óradíj mértéke 160 euró + ÁFA. Alátámasztásaként hivatkozott a Kúria Kpkf.40.435/2020/2. számú eseti döntésre, valamint a Debreceni Ítéltábla Pf.20.058/2023/6. számú eseti döntésére. Mindezekből következően alperes álláspontja szerint a felperes által csatolt nyilatkozat önálló dokumentumként nem ad elegendő bizonyítékot arra, hogy az ügyvéd által végzett munka milyen feltételek mellett történik.

[38] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi és eljárásjogi jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését a keresetnek helyt adó részében.

[39] Előadta, helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per tárgyát képező kijelentés valótlan, melynek vonatkozásában a felperest tűrési kötelezettség nem terheli. A per tárgyát képező kijelentéssel összefüggésben indított sajtó-helyreigazítási perekben 19 törvényszék és négy ítéltábla tényállításnak minősítette a perbeli kijelentést, melynek valóságtartalmát az alperes bizonyítani nem tudta. Utalt arra, hogy az alperes által hivatkozott alkotmánybírósági határozatok a jelen perre nem irányadóak, mivel a véleménynyilvánítás szabadsága a való tények meghamisítására nem vonatkozik. [36/1994. (VI. 24.) AB határozat]

[40] A sértő jelleg kapcsán hangsúlyozta, hogy a perbeli cikk megjelenésének időpontjában nem volt közszereplő, a tevékenysége nem volt közéleti viták része, a felperesre

a Ptk. 2:44. §-a nem vonatkozik. A jelen perbeli eset nem közügyek vitatásával összefüggő tényállás és így a felperessel szemben fokozottabb tűrési kötelezettség nem áll fenn. Kiemelte a BDT2022.4497 számú eseti döntést, mely szerint a szabad véleménynyilvánításhoz való jog nem terjed ki a valótlan tények tudatos állítására, a valós tényalapot mellőző, sértő értékítéletre, tényállásnak minősülő közlésre, mert ezen esetekben a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése megállapítható a közügyet érintő közlés esetén is. Egy közszereplő sem köteles tűrni a rá vonatkozó valótlan és sértő kijelentéseket. Megalapozatlan azon alperesi érvelés, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bíróságok mértéktartást tanúsítanak.

[41] Megjegyezte, hogy az általa indítványozott két tanú meghallgatását a bíróság helyesen mellőzte: a bekövetkezett köztudomású hátrányt az általa előadottakon túl bizonyítania nem kellett.

[42] Hangsúlyozta, hogy a sérelmezett kijelentés kifejezetten lejárato célzattal készült, a felperes kifejezetten hátrányos színben való feltűntetésére irányult. A sértő jelleg vizsgálata során ugyanakkor a jelen esetben a Kúria Pfv.21.305/2022/5. számú eseti döntése nem alkalmazható, mert a jelen esetben a sértő jelleg az objektív zsinórmérték szerint is egyértelműen megállapítható.

[43] Kitért arra is, hogy a társadalom általános erkölcsi felfogása nem a hazai köszbeszéd aktuális színvonalától függ. Az alperes ugyanakkor ezen stílust nagymértékben maga is alakítja figyelemmel a több mint 70 médiatermékére és a követők millióira.

[44] Ismét hivatkozott a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésére, mely szerint a felperesnek hátrányokat nem kellett igazolnia. A megítélt sérelemdíj összege a jogsértés súlyára és az alperes felróhatóságára figyelemmel nem eltúlzott. Az alperes magatartása – az elsőfokú ítélet helyes megállapítása szerint – szándékos, de legalább súlyosan gondatlan és az internetes megjelenés folytán széles körben vált ismertté, alkalmas volt a negatív társadalmi megítélésére, közéleti hitelességének megkérdőjelezésére. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértéke körében értékelendő köztudomású hátrányokra.

[45] A sérelemdíj mértéke kapcsán utalt a bírói gyakorlatra, azon belül is konkrétan a Kúria Pfv.20.336/2024/6. számú ítéletére, valamint a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.211/2024/7. és a Pf.20.106/2021/4. számú döntéseire.

[46] Inadekvátnak minősítette az alperesnek a módosított Btk. 226. § (3) bekezdésére hivatkozását, mivel a jelen perbeli kijelentések nem közügynek minősülnek.

[47] Előadta, hogy az utóbbi években a hazánkban tapasztalt pénzromlásra, inflációra figyelemmel sem tekinthető eltúlzottnak a sérelemdíj összege. Nem osztotta az alperes azon érvelését sem, hogy milliós nagyságrendű sérelemdíjat csak a legsúlyosabb, élet, testi épség elleni sérelmet elszenvedetteknek ítél meg a bíróság. Hangsúlyozta, hogy a felperest komoly hátrányok érték, a pár százezer forintos sérelemdíj egyebekben is meghaladottá vált.

[48] A felperest a Ptk. 2:52. § (2) bekezdéséből, valamint a 6:530. §-ból következően késedelmi kamat is megilleti a sérelemdíj után.

[49] Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy a bírói gyakorlat kizárólag az ítélet jogsértést megállapító részének közzétételére szokta kötelezni az alperest. Alperes sem említett konkrét döntést és illet a felperes sem ismer, mely ezt alátámasztaná. Hangsúlyozta, hogy az elégtételt adó közlemény célja az olvasók tájékoztatása. A felperes szerint az alperes álláspontját sem a jogszabályi rendelkezések, sem az Alaptörvény, avagy az Alkotmánybíróság hivatkozott határozata nem támasztja alá.

[50] Megalapozatlannak minősítette a megállapított perköltség jogsértő és eltúlzott voltára irányuló fellebbezést is. A Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerint a költséget csak szükség esetén kell igazolni és azt bármilyen okirattal meg lehet tenni. Kiemelte a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. számú eseti döntését, mely a perköltség felszámítás gondos ellenőrzéséről és az eredmény részletes indokolásáról szól. Eszerint a kifejtett ügyvédi tevékenység eljárásjogi szempontból, objektíven értékelhető, az ügyvéd tevékenységének tartalmi minősége nem értékelhető.

[51] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között felülbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[52] Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárást megfelelően és elégséges körben folytatta le, a beszerzett bizonyítékokat helyesen értékelte, a tényállást helytállóan állapította meg, és abból – a döntés érdemét illetően – helyes jogi következtetést vont le, osztja az érdemi döntés indokait is.

[53] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[54] Mindenekelőtt leszögezi az ítéltábla, hogy az alperes internetes portálján megjelent cikkben szereplő, a peres eljárás tárgyát képező közlés nem véleménynyilvánítás, hanem politikai, lejárató célzatú, tudatosan valótlan és sértő tényállítás, melynek nincs köze a közügyek megvitatásához. A tényállítás tehát nem érint közügyet és a felperes nem közszereplő minőségben szenvedte el a közölt tényállítás valótlanágából eredő sérelmet.

[55] A közlés valótlanága – az alperes fellebbezési érvelésével szemben – tényyszerűen megállapítható, melyet a jelen perre ugyan kötőerővel nem bíró, de a tényállás alátámasztásaként elfogadható sajtó-helyreigazítási per is megerősít. Alaptalanul érvel az alperes a valótlanág hiányával. Az alperes közlésében a szervezetl elnökségének döntését a felperesnek, mint elnöknek tulajdonította és a mindenki számára elérhető határozatot titkosnak minősítette. Ez kétséget kizáróan valótlan tényállításnak minősül.

[56] Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes fellebbezési kérelmével az ítélet valamennyi döntését támadta, azonban fellebbezésének részletesebb indokát az objektív szankciók vonatkozásában a Ptk. 2:51. § b) pontja esetében nem jelölte meg, ezért azt az ítéltábla érdemben nem vizsgálta [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pont, 370. § (1) bekezdés].

[57] Fellebbezésében az alperes külön sérelmezte a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadás körében a rendelkező rész közzétételére vonatkozó kötelezettségét. Hangsúlyozza az ítéltábla ebben a körben, hogy az elégtételadási kötelezettség nem sajtóhelyreigazítás. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a sajtóhelyreigazítás csupán a valótlan állítások, híresztelések statikus megállapítása, az elégtételadás ennél jóval több: a sérelem erkölcsi kompenzációját jelenti.

[58] Az eltiltásra vonatkozó rendelkezés közzétételének, mint prevenciónak helye van. Általánosságban ugyan elmondható, hogy az elégtételadás körében elégségesnek minősülhet a megállapítás és az elégtétel közlése, jelen esetben azonban a speciális és a generális prevenció érvényesülése érdekében – figyelemmel a tudatos, célzatos lejárató közlésre, az alperes felróhatóságának magas fokára – szükséges a perköltség nélküli teljes rendelkező rész közzététele annak transzparenssé tétele érdekében, hogy milyen következményekkel kell számolnia az alperesnek, illetve más tartalomszolgáltatóknak hasonló magatartás esetén.

[59] A törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli közlés azt állította, hogy a felperes a 2020-as szervezetl elnökké történt újraválasztása után titokban több mint duplájára, 1,2 millióról 2,6 millió forintra emelte a saját havi fizetését, ezzel azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes a szervezetl belső működése során nem tartotta be a vonatkozó jogszabályokat, a demokratikus működés rendjét. Ez hátrányosan befolyásolta a felperes társadalmi megítélését, megkérdőjelezte a felperes tisztességét, ezért az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el a sérelem tényét és mértékét köztudomású tényként.

[60] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperest ért köztudomású sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig nem eltúlzott. Nem róható a felperes terhére, hogy a köztudomású sérelemn kívül további hátrányok bekövetkezését nem állította. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányában fennálló bizalom rombolására, hitelessége kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes szándékos, lejárató célzatú magatartásának felróhatósága nagyfokú volt.

[61] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[62] A sajtótól ugyanakkor elvárt, hogy az általa közölt állítások valóságtartalmát ellenőrizze, arról meggyőződjön. Ezzel szemben az alperes valótlan tényállításokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlésének célja pedig az érintett hitelességének, társadalmi megítélésének rombolása volt.

[63] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, csupán

a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyonai sérelmet szenvedett személyt.

[64] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben a megítélt 1.061.900 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[65] A Ptk. 6:352. §-a szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A jogsértő közlés megtörténtekor a felperes sérelmet szenvedett, azaz az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. A jóhírnév megsértésekor értékviszonyok szerint megítélt sérelemdíj után ezért megalapozottan állapított meg az elsőfokú bíróság késedelmi kamatfizetési kötelezettséget.

[66] Támadta az alperes fellebbezésével az elsőfokú bíróság által a felperes javára megállapított perköltségre vonatkozó rendelkezést is. A perköltség felszámítására becsatolt, a keresetlevél F/6. számú mellékletét képező „Nyilatkozat” megnevezésű okirat az ítéltábla álláspontja szerint elegendő az igény alátámasztására. Az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint – egyebek mellett - a fél és az ügyvéd között létrejött megbízási szerződésben kikötött munkadíj kerülhet felszámításra. A Pp. 81. § (2) bekezdése a perköltség felszámításának igazolására – szükség szerint – okirat becsatolását írja elő. Nem állítja azonban feltételül a fél, illetve jogi képviselője számára, hogy a felszámításhoz magát a megbízási szerződést a peres iratok részévé kell tenniük. A felperes azzal, hogy egy teljes bizonyító erővel bíró nyilatkozatot tartalmazó okiratot csatolt, igazolásul szolgál a megbízási szerződés perköltség megítélése szempontjából releváns tényekre.

[67] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság kijavított ítéletét a fő tárgya vonatkozásában a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[68] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyának értékét tévesen határozta meg.

[69] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pl.: Pf.II.20.117/2023/5/I., Pf.I.20.041/2026/4.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítéletekben megjelenő érveléstől.

[70] A Pp. 346. § (5) bekezdésében írtakra tekintettel a precedensértékű határozatoktól való eltérést az ítéltábla az alábbiakra alapítja:

[71] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatban ([53] bekezdés) a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek.

[72] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet érvelése szerint ([76] bekezdés) nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A tárgyi keresethalmazatot a Kúria azért nem tekintette fennállónak, mert a felperes egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[73] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[74] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetése alapjának a korábbi „eljárás tárgyának értéke” helyett. Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték alapja a polgári peres eljárásban a per tárgyának, polgári nemperes eljárásban az eljárás tárgyának az eljárás megindításakor fennálló értéke (**a továbbiakban együtt: az eljárás tárgyának értéke**) a jogorvoslati eljárásban pedig a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[75] A Pp. háromtagú keresetfogalma okán a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVG ORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat.

[76] A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján tehát a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereset önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is, mely szerint, ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni.

[77] Utóbbi rendelkezéshez igazodik az Itv. 40. § (1) bekezdése, amely előírja, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39. § (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40. § (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt az utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik.

[78] A Kúria döntésében hivatkozott „egyetlen jogsértés” nem zárja ki sem a tárgyi, sem az alanyi keresethalmazatot: az éppen a Pp. 173. § (1) bekezdése szerinti keresethalmazatot lehetővé tevő „ugyanazon jogviszonyt” jelenti (a korábban abszolút szerkezetű jogviszony a jogsértéssel relatív szerkezetűvé válik), ami okán a felperes számára lehetőség nyílik több kereset előterjesztésére. A tárgyi keresethalmazatot nem a jogsértések száma, hanem a petitum tartalma dönti el.

[79] Alanyi keresethalmazat esetén - amikor különböző felek által elkövetett jogsértésekre alapítja az igényt érvényesítő fél a kérelmét – a meg nem határozható pertárgyérték egyszeres elszámolása azért nem helytálló, mert ebben az esetben az „egy jogsértő magatartás - egy jogsértés” megállapításon alapuló szemlélet nem tartható fenn, mindegyik jogsértő személy a saját magatartásáért felel és a jogsértő magatartással önállóan elbírálnak jogsértést követ el.

[80] Mivel a felperes a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjára, valamint a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésére alapítotlan terjesztett elő keresetet, az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontjai értelmében az illeték alapja $3 \times 600.000 \text{ forint} = 1.800.000 \text{ forint} + 1.061.900 \text{ forint}$ sérelemdíj. Így az illeték alapja összességében mindkét fokú eljárásban 2.861.900 forint, így a feljegyzett kereseti illeték 133.286 forint [Itv. 42. § (1) bekezdés a) pont].

[81] A Pp. 383. § (6) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem, csatlakozó fellebbezési kérelem, és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül, hivatalból határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Ezért az ítéltábla – ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésére hivatkozással – a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 133.286 forintra felemelte.

[82] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése szerint a pereszes alperes köteles megfizetni 228.952 forint feljegyzett fellebbezési illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben a felperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, 406.501 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat) az IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján.

Győr, 2026. május 21.

Dr. Lezsák József s. k.
k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s.

Győri Ítéltábla
I/L.Pf.20.056/2026/5..

17

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró